

most, — mondta a csoma, visszavarázsollak emberré. — S amint a fejére ütött, már zsugorodott is összébb-összébb, míg végre csak a kötél maradt a jászol mellett. Ő meg kint találta magát az utcán. — No, ez jól sikerült — nevetett a legényke — és uzsgyé, hazairamodott.

Harmadnapra megint csak feltarisznyálta magát és elindult. Most meg Aranyországba lett érkezése. De most is úgy tett, mint először: Hagyta az aranygulyát szétfutni. Aztán hazament gazdájához. A haragos gazda most meg, mivel hogy teheneket őrzött, hát aranytinóvá változtatta. Megest otthon termett a legény és kivitette magát anyjával a piacra. Megint csak a dölyfös bíró vette meg. Fél vagyonát adta érte. De hát büszke volt és hát nem szívlelhette volna, ha más lesz az aranytinó. Éjnek idején aztán megszabadította a csoma. Kerestette is a bíró, akár a tűt. Szerencse, hogy nem ismert rá a szegény-asszonyra. Dehogy merte volna hinni, hogy ő árul ilyen csodajószágot.

A legényke harmadízben is elindult. Most meg Gyémántországba lett érkezése. Itt meg gyémántménest kellett volna megőriznie. De itt is csak úgy tett, mint előbb. Elnyalasztotta a ménest. Gazdája nagy mérgében gyémántcsikóvá változtatta. Vágtatott anyjához, mint a sebes szél. Anyja megint csak kivitte a piacra. Már majdnem más gazdája került, de a dölyfös bíró inkább minden vagyonát odaadta, csakhogy ő törhesse nyereg alá a szemnehlátta szép csikót. De bizony a csoma segítségével megint csak megszökött a legény. Pedig őrizte most a bíró ija-fija. Még falubeli embereket is fogadott az őrizetre. Hiába. Úgy eltűnt a csodacsikó, mintha csak a föld nyelte volna el. Kezét ette a bíró. Dult-fult, átkozódott. Saját dölyfössége, irigysége, tisztára romlásba döntötte.

A legényke meg vett szép aranyos hintót, hat daruszörű lovat élébe, felöltözött bíborba-bársonyba, anyját is selyembe, ékbe és elment a bíróékhoz Csukorkáért. Mikor a bíró meglátta a kolduslegényt, azon nyomban kipukkant a méregtől.

Kaszakólegény Csukorkával egybekött. Soha nem láttak még a faluban, de még azon túl sem olyan gyönyörű párt, mint ők voltak. Evett is, ivott is a falu mesebeli lagzin hét álló napig, s még azután is térdig jártak a jóban. Úgy bizony, még a legényke édesanyja is tánkra perdült örömeiben. Mert íme, így lett szerencséje a százesztendős kaszakó, és így lett Kaszakó legényből olyan akurátus bíró, amilyen azóta sem volt, híres Békés városában.

BORÚBAN.

*Borúban derűt remélsz,
derűben borútól félsz,
egyformán botorul élsz,
a percnék, mely éppen tiéd,
elveszted így színét, ízét.*